

Ja fa un any, l'alcalde de Castelló de la Plana, José Luis Gimeno anunciava a bombo i plateret que deixava l'alcaldia per encapçalar un projecte cultural anomenat la Ciudad de las Lenguas. Del projecte, però, només hi ha clar el seu sou.

L'exalcalde de Castelló, José Luis Gimeno, el dia que va presentar la dimissió per encapçalar la Ciudad de las Lenguas. Li segueix l'actual alcalde, Alberto Fabra.

La ciutat de l'alegria

Amb la Ciutat de la Música a Benicàssim, la Ciudad de las Lenguas al Grau de Castelló i el Megaespai –no es sap ben bé on–, la capital de la Plana i la seua àrea metropolitana ha esdevingut en els darrers anys el planter dels projectes més emblemàtics del PP valencià. Ara bé, es tracta d'unes actuacions tan ambicioses que, almenys fins ara, no han arribat mai a materialitzar-se. I no sols això, perquè ni els mateixos prohoms

populars, ni els seus tècnics, ni els mateixos consellers de la Generalitat Valenciana no han pogut concretar mai en què consistien aquestes actuacions paradigmàtiques. El cas més flagrant d'aquesta nombrosa llista l'encapçala, sens dubte, la Ciudad de las Lenguas.

Tot i que ja havia aparegut alguna volta en els papers, el projecte de la Ciudad de las Lenguas va guanyar espai als mitjans de comunicació a principi de l'any passat, quan el llavors al-

calde de Castelló de la Plana, José Luis Gimeno, va anunciar, per sorpresa, que deixava el seu càrrec polític per encapçalar el projecte "cultural". Darrere d'aquesta dimissió s'amagava una soterrada lluita pel control absolut del PP provincial: el líder del PP a les comarques de Castelló, Carlos Fabra, havia mogut fitxa per apartar Gimeno –sospitós de ser zaplanista– i posar Alberto Fabra com a nou primer regidor de la capital castellanenca. El PP va tractar de deixar una eixida honrosa a qui havia regit durant tretze anys el destí de les ànimes de la Plana. José Luis Gimeno ja no seria alcalde, però gaudiria de sou de conseller de la Generalitat Valenciana, secretària, xofer i

Alberto Fabra i Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló.

assessor lingüístic per a un projecte que, vint mesos després d'anunciar-lo la Conselleria, ningú no sap encara què serà.

Carlos Fabra demostrava així el seu poder absolut. Alberto Fabra, ara candidat per a l'alcaldia, rebia la seua recompensa per tot el "sofriment" patit, quan el PSOE li va presentar una querrela per un tripijoc urbanístic que finalment no es va poder demostrar. José Luis Gimeno tindria un bon sou vitalici de vora 72.000 euros l'any. La filla del regidor del PP a Castelló José Pascual seria la seua secretària, i el prolífic periodista "Josety" —un anticatalanista, parafeixista i retrògrad telepredicador— es convertiria en assessor de Gimeno, pels serveis prestats.

Així va quedar tot ara fa un any, i exactament així continua encara. La Ciutat de les Ciències, vinculada a Castelló Cultural —una entitat derivada de la Diputació de Castelló— continua sense tindre ni tan sols una maqueta, sense conèixer els continguts i sense ser res en concret. Només alguns detalls s'han dilucidat després de tants assessors: s'ubicarà al Grau de Castelló, tocant a Benicàssim, on actualment hi ha l'aeròdrom. Aquesta zona d'inexcusable valor urbanístic es complementarà amb una oferta d'oci, allotjaments residencials i serveis.

Contingut. Encara és tot un misteri i no hi ha res de concret. No obstant això, de la Ciudad de las Lenguas ha quedat una cosa clara: s'hi ensenyaran llengües. Al principi, des del PP es va detallar que s'ensenyaria el castellà, per ser un patrimoni que podria, fins i tot, servir com a focus turístic. Evidentment, col·lectius cívics com Acció Cultural del País Valencià, estaments universitaris i diversos grups polítics van mostrar el seu desacord. Davant preguntes d'EU a les Corts valencianes sobre els motius d'impulsar un centre internacional d'ensenyament del castellà a Castelló, el cap del Consell, Francesc Camps, ho va aclarir tot: "La Ciudad de las Lenguas serà una porta de doble fulla per obrir la Comunitat Valenciana al món sencer, a través d'un element patrimonial i cultural també molt nostre, com és, juntament amb el valencià, el castellà." El cap del Consell va afegir que "també és una idea potent la possibilitat que, amb les universitats, moltes persones coneguen la Comunitat Valenciana, el nostre patrimoni, la nostra cultura i el valencià". Camps concloué la seua intervenció a les Corts dient que "és interessant apostar, entre altres coses, per un patrimoni dels valencians, el castellà, un idioma universal, que ja rep l'atenció d'una gran quantitat de països de tot el món i que, després de l'anglès,

és el que més gent parla com a llengua materna".

Aquesta justificació del turisme idiomàtic i algunes dades que han anat apareixent molt a poc a poc —com ara que es necessitaran 40.000 alumnes a l'any perquè siga viable— són l'única informació d'un projecte que no compta ni tan sols amb dotació pressupostària de la Generalitat, a part dels sous de Gimeno i els seus. Respecte a l'apartat monetari, l'única cosa que ha transcendit són les paraules del també regidor del PP castellonenc, Juan Gallén, qui ha obert la possibilitat perquè participe capital privat en el projecte.

Siga com siga, els intents de l'oposició —tant del PSPV-PSOE com del Bloc— a l'Ajuntament de Castelló d'impulsar comissions d'investigació que posen llum sobre l'assumpte no han fructificat.

Paral·lelament, fa poques setmanes, a la veïna localitat de Benicàssim el president de la Generalitat posava la primera pedra de l'anomenada Ciutat de la Música. Un altre projecte del qual, com el de Las Lenguas, encara no es coneix res.

Els negocis de Gimeno. Quatre mesos després de dimitir com a alcalde, José Luis Gimeno va formar l'empresa Playa de Farnalsa Residencial, SA, de la qual són socis els constructors Eusta-

quio Alemany i Francisco Javier Gimeno. L'objectiu social d'aquesta mercantil són el desenvolupament, la gestió i la transformació de sòl, la contractació i l'execució d'obres i construcció, tant privada com pública.

Francisco Javier Gimeno és soci de les empreses matrius del Grupo Gimeno, que compta amb un gran nombre de concessions de serveis municipals a Castelló, com ara el subministrament i el tractament d'aigües; la neteja viària i la recollida de residus, així com la gestió dels cementiris.

Tot i els lligams directes de l'excalcalde amb un dels socis, el juliol del 2005, l'equip de Govern del seu successor, Alberto Fabra, va designar una altra de les empreses del Grupo Gimeno, Renos, com adjudicatària de la construcció d'un aparcament subterrani. L'adjudicació d'aquesta obra té un pressupost de 2,8 milions d'euros.

Durant la seua època com a alcalde, Gimeno va aprovar la requalificació com a urbanitzable d'una zona verda de 8.500 m² dins el major parc de la ciutat, el Pinar del Grau –proper a l'espai on s'ubicarà la Ciudad de las Lenguas–. Eustaquio Alemany, un dels socis, fou beneficiari directe d'aquesta operació, ja que va comprar i explotar el sòl on es van edificar els habitatges.

L'assessor José Luis Tirado, 'Josety'. Des de la tribuna de la televisió de Castelló, José Luis Tirado, "Josety", s'ha convertit en l'hereu ideològic de Troncho, l'animal mediàtic que va convertir la seua en la televisió amb més influència de la Plana, per davant, fins i tot, de l'autònomic Canal 9. Una volta mort Troncho, Josety ha agafat el relleu de la veu antiroja i anticatalanista. Les seues tertúlies amb Wenley Palacios –un dels advocats del cas Fabra– han esdevingut tot un referent del periodisme partidista, teledirigit pel PP.

Tot i l'absorció d'aquesta televisió –agraciada curiosament per la Generalitat amb una de les llicències de TDT– per la televisió de Marina d'Or, Josety ha continuat amb el seu tarannà. La seua absoluta ignorància del català va fer ploure les crítiques pel seu nomenament com a assessor de Gimeno en la Ciudad de las Lenguas.

Macià Claramunt

Vista cansada

Ferran Sáez Mateu

Test espanyolista

Les properes eleccions al Parlament de Catalunya de l'1 de novembre incorporen, com sap tothom, diversos components inèdits d'incertesa. Tret del cas de la Cuba castrista o d'altres règims per l'estil, el resultat de qualsevol elecció sempre és –de fet, ha de ser– difícil de predir. En les properes eleccions catalanes, a més, s'hi afegiran variables noves. Una de les més destacades és el test espanyolista que comporta la participació de l'explataforma Ciutadans de Catalunya, transformada ara en Ciutadans-Partit de la Ciutadania. L'argument principal esgrimit per Espada, Boadella i companyia en el manifest fundacional del juny del 2005 és que a Catalunya molts ciutadans no podien fer efectiva la seva opció política a causa de la inexistència d'una formació que els representés. Ara es veurà si aquesta actitud partia d'una diagnosi honesta o bé era un episodi més de l'òpera bufa que representen des de fa anys les patètiques, ruboritzadores restes del naufragi de la ultrasquerra contracultural de la dècada del 1970.

D'esquerra a dreta: J. M. Villegas, A. Rivera, Francesc Carreras i J. March, dirigents de Ciutadans de Catalunya.

Si aquesta formació treu un determinat nombre de diputats, l'enhorabona: s'hauran posat les cartes sobre la taula i el diàleg polític amb la realitat resultarà molt més versemblant. Tots, sense excepcions, coneixerem amb una exactitud aritmètica de quin mal hem de morir. Més democràtic, impossible. Què passarà, però, si aquesta formació no treu ni un sol diputat? En circumstàncies normals, no hauria de passar res: mala sort i ja ho tornaran a provar, escolti. Però resulta que l'aparatós aterratge mediàtic d'aquest partit no té res de normal.

Tàcticament, les complicitats s'han desplaçat. Ciutadans de Catalunya va sorgir de les entranyes d'*El País*, però ara es troba a *El Mundo*, *Libertad Digital* i la *COPE*. Suposo que no cal afegir que això implica una deriva ideològica molt concreta. Allò que per a alguns només és una broma d'*enfants terribles* senils, per a altres implica la penetració d'un populisme ultraminoritari però alhora perillós, en la mesura que juga a una divisió ètnica entre els catalans segons el seu origen. Això no és cap interpretació esbiaixada: un dels ideòlegs del moviment, Félix Ovejero, argumentava que Catalunya no és una nació precisament perquè "nadie puede ignorar uno de los mayores movimientos migratorios del siglo XX que recompuso la población catalana de modo irreversible" (*El País*, 26-6-2005).

La lectura positiva de tot plegat és que l'1 de novembre moltes coses quedaran més clares que l'aigua. L'argument –d'altra banda delirant– segons el qual a Catalunya no es podia votar fins ara en clau obertament espanyolista ja no valdrà. Alguns hauran d'explorar, doncs, noves formes de fer el ridícul. No cal patir: els sobra experiència.